

MİHRİMAH SULTAN KÜLLİYESİ

kılmış ve yerine kısmen dış görünüşü dışında aslı ile hiçbir bağlantısı olmayan ve süpermarket olarak kullanılan bugünkü yapı inşa edilmiştir.

Külliyeye sonradan eklenen türbelerden deniz tarafındaki Mihrimah Sultan'ın çocuklarına izâfe edilmekteyse de bunu doğrulayacak bilgi yoktur. Bazı kaynaklarda Sinâneddin Yûsuf Türbesi olarak tanımlanan kubbe ile örtülü kare planlı türbede kimlikleri bilinmeyen iki erkek ve iki kadına ait mezarlar bulunmaktadır. Aynı özelliklere sahip arkadaki ikinci türbe ise 1893 yılında vefat eden Sadrazam İbrâhim Edhem Paşa'ya ait olup ailesinden üç kişi de burada gömülmüştür. Caminin mihrabı önündeki alan ise hazîredir. Buradaki en eski tarihli mezar 961'de (1554) vefat eden ve aynı zamanda Mihrimah Sultan'ın kayınbiraderi olan Kaptanıderyâ Sinan Paşa'ya aittir. Diğer mezarların büyük çoğunluğu da bu aileye mensup kişilerin kabirleridir. Külliye'deki en ilgi çekici mezar caminin güneybatıdaki minarenin dibinde bulunan, Rüstem Paşa'nın ikinci eşinden oğlu Osman Bey'in 984 (1576) tarihli lahididir.

Külliyede ikisi özgün, biri sonradan eklenmiş üç çeşme, bir şadırvanla biri imarette, diğeri sıbyan mektebi tarafındaki kapının yanındaki helâlarda olmak üzere iki su haznesi bulunmaktadır. Çeşmelerden ilki deniz tarafındaki duvarda şadırvanın hemen önünde ve birbirine eşit beş kemerden oluşan sıra çeşmedir. Ancak bu çeşmenin iki bölümü 1092 (1681) yılında iptal edilerek duvar yüzeyinden taşınan bir hazne ile birlikte ölümünden 100 yıl sonra Mihrimah Sultan namına döneminin özelliklerini taşıyan bir çeşme haline dönüştürülmüştür. Özgün çeşmelerden diğeri ise sıbyan mektebinin altında bulunuyordu. Suyu kesildikten sonra dükkâna dönüştürülen çeşme geniş bir kemerle sokağa açılan, çapraz tonozlarla örtülü bir eyvan içine alınmıştı. Ayna taşı üzerinde yer aldığı bilinen Sultan II. Mahmud'a ait 1831 tarihli tuğra kaybolmuştur. Vaktiyle Bülbülderesi'nde yer alan ve III. Ahmed'in üçüncü kadını olan Şermi Râbia Kadın tarafından yaptırılan çeşmenin 1141 (1728-29) tarihli inşa kitâbesi buraya getirilerek ayna taşı üzerine konmuştur.

Son cemaat yeri sundurmasından uzatılan, sütunlarla taşınan bir köşk içine alınan şadırvan ise döneminin taş işçiliğini sergileyen zarif bir örnektir. Başu su yolları da tesis edilerek Bağlarbaşı ve İcadiye sirtlarındaki menbalardan su getiril-

miştir. Biri bugünkü Cumhuriyet caddesini, diğeri Sultantepe'nin kuzey sirtları ve Paşalimanı caddesini takip ederek külliye'ye ulaşan bu su yollarından birinin sonraki bir tarihte, muhtemelen Mihrimah Sultan Çeşmesi'nin eklendiği 1092 (1681) yılında tesis edildiği tahmin edilmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Ayvansarayî, *Hadikatü'l-cevami'*, II, 186-187; Semavi Eyice, "İstanbul Minareleri", *Türk San'atı Tarihi Araştırma ve İncelemeleri*, İstanbul 1963, I, 50; Tahsin Öz, *İstanbul Camileri*, Ankara 1965, II, 47; İnci Özkoray, *Üsküdar Mihrimah Sultan Camii ve Külliyesi* (lisans tezi, 1965), İÜ Ed. Fak.; Metin Sözen, *Türk Mimarisinin Gelişimi ve Mimar Sinan*, İstanbul 1975, s. 174, 182, 185, 196, 204; A. Süheyl Ünver, "Osmanlı Türkleri İlim Tarihinde Muvakkithaneler", *Atatürk Konferansları V: 1971-1972*, Ankara 1975, s. 247-248; Koşyalı, *Üsküdar Tarihi*, I-II, tür.yer.; Halûk Şehsuvaroğlu, *Asırlar Boyunca İstanbul*, İstanbul, ts., s. 81; Aptullah Kuran, *Mimar Sinan*, İstanbul 1986, s. 48-52; a.mlf., "Üsküdar'da Mihrimah Sultan Külliyesi", *Boğaziçi Üniversitesi Dergisi: Beşeri Bilimler*, III, İstanbul 1975, s. 43-72; a.mlf. - Sami Güner, "Üsküdar'da Mihrimah Sultan Külliyesi", *Sanat*, III/6, İstanbul 1977, s. 10-18; F. Cangüzel Zülfiyar, *Mihrimah Sultan'ın Vakıflar Genel Müdürlüğü Arşivinde Bulunan Vakfiyelerinin Değerlendirilmesi* (yüksek lisans tezi, 1989), AÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü; Kâzım Çeçen, *Üsküdar Suları*, İstanbul 1991, s. 39-42; Affan Ege-men, *İstanbul'un Çeşme ve Sebilleri*, İstanbul 1993, s. 597; M. Orhan Bayrak, *Türkiye Tarihi Yerler Kitavuzu*, İstanbul 1994, s. 339; Mehmet Nermi Haskan, *İstanbul Hamamları*, İstanbul 1995, s. 226-228; a.mlf., *Yüzyıllar Boyunca Üsküdar*, İstanbul 2001, I-III, tür.yer.; Bahattin Öztuncay, *Dersaadet'in Fotoğrafları*, İstanbul 2003, II, 664, rs. 670; Yıldız Demirez, "Üsküdar'da Mihrimah Sultan Camii", *Sanat Dün-yamız*, VII/20, İstanbul 1980, s. 17-23; Erdem Yücel, "Üsküdar'da Mihrümâh Sultan Camisi", *Kültür ve Sanat*, I/3, Ankara 1989, s. 41-46; Doğan Kuban, "Mihrimah Sultan Külliyesi", *DBİst.A*, IV, 456-457.

İSMAİL ORMAN

MİHRİŞAH SULTAN CAMİİ

(bk. HUMBARAHANE KIŞLASI ve CAMİİ).

MİHRİŞAH VÂLİDE SULTAN KÜLLİYESİ

İstanbul Eyüp'te XVIII. yüzyılın sonunda yapılan külliye.

Türbe, hazîre, imaret (aşhane), mektep, sebîl ve çeşmelerden oluşan külliye, Sultan III. Selim'in annesi Mihrîşah Vâlîde Sultan tarafından 1792-1796 yıllarında Mehmed Ârif Ağa ve Ahmed Nûrullah Ağa'nın başmimarlıkları sırasında inşa

ettirilmiş olup bina emini Anadolu kazas-kerlerinden Kavafzâde Mehmed Emin Efendi'dir.

Külliyenin barok özelliklere sahip mermer cephesi türbe, taçkapılar, yuvarlak kemerli madenî şebekeli pencereler, sebîl ve çeşmelerle şekillenmiştir. Sebîlin sağındaki pencerenin üzerinden başlayarak türbenin başlangıcına kadar devam eden Sünbülzâde Vehbî'ye ait kitâbe metni Yesârî Mehmed Esad'ın ta'lik hattıyla mermere işlenmiştir. Ön cephede mevcut iki kapı dışında doğu ve batıda külliye'ye ait iki kapı daha vardır. Türbe ve hazîre avlusuna kilit taşı stilize istiridye kabuğu motifli, iki renk mermerden örülmüş "S" profilli bir kapı ile geçilir. Kapı kemerinin üzerinde "külli'nin nefsin zâikâtü'l-mevt" âyeti yazılıdır. Bu bölüm, "S" ve "C" kıvrımlı kemerler ve ortasında akant yaprağının yer aldığı bir bölümle sonlanır. Kapının iki yanında dalgalı hatlara sahip yüksek kaide-lerin üzerinde helozonik kıvrımlı, akant yapraklı ve profilli başlıklı olan sütunlar yükselir. Sütunların arasındaki iç bükey bölümler birer süs çeşmeçiyiyle hareketlendirilmiştir. Bu bölümün üzerindeki köşeli pilastırlar arasında kelime-i tevhidin yazılı olduğu madalyonlar vardır.

Türbe, Beyaz mermerden, on iki oval yüzlü, çift sıra pencereli ve kubbeli bir yapının cephelerindeki pencereler arasında duvarlara gömülü sütunlar ve köşeli pilastırlar yer alır. Pencere atlarında ve üstlerinde bulunan yatay siltmelerle, bun-

Mihrîşah Vâlîde Sultan Türbesi - Eyüp / İstanbul

ların aralarında yer alan sütun ve pilastırlarla cepheler bölümlenmiş, kullanılan renkli taşlarla etkili bir görünüm sağlanmıştır. Kilit taşları stilize istiridye kabuğu motifli, "S" profilli kemerleri olan pencerelerden alttakiler dökme demir şebekeli, üsttekiler revzenlidir. Türbe üç bölümlü, revaklı bir girişe sahiptir. Ortasını bir kubbenin, iki yanını tonozların örttüğü bu bölümün iç yüzeyleri kalem işleriyle bezenmiştir. Yastıklı ve impostlu sütunlar üzerindeki yuvarlak kemerlerden kapı önündeki daha yüksek ve geniş tutulmuştur. Türbe kapısı siyah - beyaz mermerden, kilit taşı stilize istiridye kabuğu motifli, "S" profilli bir kemere sahiptir. Bir âyetin yazılı olduğu kitâbenin üzerinde "S" ve "C" profilli bir kemeri içte ve dışta akant ve palmet motifleriyle bezeyen taç kısmı bulunur. İki yandan ikişer sütunla sınırlanan kapının sağına ve soluna birer dikdörtgen pencere yerleştirilmiştir. On iki yüzlü türbe cephesinin bir yüzü giriş, iki yanı birer dolap nişi olarak düzenlenmiştir. Dokuz yüzünde altlı üstlü pencereler sıralanır. Üst kat pencereleri renkli camlı ve revzenlidir. Türbenin içindeki on iki adet sütun yapının iç köşelerindeki geçişleri yumuşatır. Alt kat pencereleri üzerindeki celf sülüs hatlı âyet kitâbesiyle üst kat pencereleri üzerindeki ism-i celâl, ism-i nebî, dört halife, Hasan, Hüseyin, Saîd, Sa'd, Zübeyr ve Talha

isimlerinin yazılı olduğu madalyonlar Hatîtat Mahmud Celâleddin Efendi'nin eseridir. Türbenin nakkaşı Mehmed Şevki'dir. Kubbenin iç yüzeyi, merkezdeki yuvarlak bir madalyondan çıkarak on iki kola ayrılan, kalem işi tekniğindeki, sarı, beyaz, kırmızı, yeşil ve mavi renkli dalgalı şeritlerle bezelidir. Bu şeritlerin aralarını ve eteğini aynı teknikteki "S" ve "C" kıvrımlı barok süslemelerle rokoko üslûbundaki buketler dolgular. Türbe, planı itibarıyla Türk barok mimarisinin önemli bir temsilcisidir. Türbenin içinde Mihrişah Vâlide Sultan, Hatice Sultan, Beyhan Sultan, Refet Kadın ve Rahime Perestü Kadın'a ait beş sanduka bulunmaktadır. Girişin sağında etrafını rûmî, palmet ve kıvrık dalların bezediği, sedef kakmalı ahşap bir korkulukla çevrili sanduka Mihrişah Vâlide Sultan'a aittir. Türbenin avlusu zamanla XVIII. yüzyıl sonu ile XIX ve XX. yüzyıllara ait mezarların bulunduğu bir hazîreye dönüşmüştür. Avlunun doğusunda âbidevî bir kapı ile ulaşılan, içleri kalem işi bezeli, sekiz adet, kubbeli bir revakla bunun arkasında aynalı tonoz örtülü birimler yer alır. Revak kubbelelerinin sonuna kitâbesiz bir çeşme yerleştirilmiştir. Bu revakın arkasındaki aynalı tonozlu birimlerden ilki imaret avlusuna geçişi sağlar. 2, 3 ve 6. birimler türbenin bulunduğu avluya açılan mekânlar olup türbedar odaları olarak kullanılmaktadır.

İmaret. İmaret avlusuna giriş kilit taşı stilize istiridye kabuğu motifli, pembe-beyaz mermerden, yuvarlak kemerli bir kapı ile sağlanmaktadır. Üstteki barok tepelik altında "mâşallah" ile bir âyet yazılmıştır. Kapının yanlarındaki pilastırlı ikişer sütun yüksek kaidelere oturmakta olup helozonik kıvrımlı, akant yapraklı ve profilli başlıklara sahiptir. Üstte, sütunların devamı durumundaki köşeli pilastırlar arasında III. Selim'e ait tuğralı madalyonlar vardır. İmaretin avlusunda Mısırlı Mustafa Fâzıl Paşa ve ailesine ait lahitler bulunmaktadır. İyonik başlıklı sütunlar üzerinde yükselen, yuvarlak kemerli, içleri beyaz badanalı, kubbeli revaklar avluyu batı, kuzey ve doğu yönlerinden çevreler. Avlunun batı yönündeki mekânlar aynalı tonozla örtülüdür. Bu mekânlardan ilki türbe avlusuna geçişi sağlar. Bugün arşiv ve soyunma odası olarak kullanılan mekânlar kapı ve pencereleriyle imaret avlusuna, diğerleri ise türbe avlusuna, doğu kanadındaki odalardan ilki bir kemerle aynı zamanda doğu kapısıyla da ulaşılan hazîreye açılır. Bu bölümün gerisinde biri beşik, diğer altısı aynalı tonozla örtülü mekânlar mevcuttur. İmaret kapısının tam karşısında sekizgen kasnaklar üzerindeki pandantifli kubbelele örtülü üç büyük mekân yer alır. Soldaki batı yönünde, diğer ikisi doğu yönünde yarım aynalı tonozla genişletilmiştir. Ortadaki imaretin mutfağı olup mutfağın sağındaki fırındır. Kapısının üzerinde Zâriyât sûresinin yazılı olduğu soldaki oda günümüzde kesilen etlerin konulduğu soğuk hava tesisi haline getirilmiştir. İmaretin beşi sekizgen, altısı silindirik on bir adet bacası bulunmaktadır.

Sebil. İmaretin bitişiğindeki cephe üzerinde yer alan ve iki yanındaki çeşmeleri örten geniş saçaklı gövdesi beş dalgalı yüze bölünmüş sebil barok üslûbunun âbidevî örneklerinden biridir. Altta pilastırlar arasında her yüzey kare formulu kartuşlarla dolgulanmıştır. Cephelerde ikisi pembe, biri mermer olan, üçlü demet sütunları birbirine bağlayan akant yapraklı, "S" ve "C" profilli kemerler arasında bitkisel tezyinatlı dökme demir şebekelere sahip pencere açıklıkları yer alır. Pencerelerin üzerinde yine pilastırlarla bölümlenmiş yüzeyler bu defa birbirinden profilli bir kornişle ayrılmış olup iki kat şeklinde devam etmektedir. Bunlardan ilki, "S" ve "C" kıvrımlı kemerler ve akant yaprakları ile meydana getirilen kartuşlara sahiptir. En üsttekinde tekrarlanan benzer kartuşlar her pencere-

Mihrişah Vâlide Sultan Külliyesi – Eyüp / İstanbul

MİHRİŞAH VÂLİDE SULTAN KÜLLİYESİ

nin üzerindeki dörder mısralık kitâbe-yi çevreler. Yesârî Mehmed Esad'ın hattı olan kitâbenin yazarı Galata Mevlevihânesi postnişinlerinden Şeyh Galib'dir. Sebilin içinde sağda yalıklı küçük bir çeşme vardır. Sebilin iki yanındaki çeşmeler, iki yandan köşeli pilastırlardan oluşan yüksek kaideler üzerine oturan, helozonik kıvrımlı, akant yaprak başlıklı, yarım daire kesitli sütunlarla sınırlanmıştır. İçte iki pembe sütunçe üzerinde pilastırlı kitâbeli, "C" ve "S" formulu bir tepelik yer alır. Ayna kısımlarını "S" profilli kemerelelere sahip dikdörtgen kartuşlar dolgulamaktadır.

Sıbyan Mektebi. Mihrişah Vâlide Sultan Türbesi'nin tam karşısında bulunan mektep "L" planlı, çift meyilli çatılı, almasıklık duvar örgülü bir yapıdır. Etrafı inşasından yaklaşık otuz yıl sonra mezarlık haline gelmiştir. 1970'lerde içinde barınan ailenin dikkatsizliği sonucu yanmış, 1995'te Eyüp Sultan Camii ve Çevresi Koruma Projesi kapsamında restore edilmiştir. Bugün Eyüp Sultan Gençlik İzci Grubu lokali olarak kullanılmaktadır.

Mihrişah Vâlide Sultan Kütüphanesi'nin külliye ile bir ilgisi yoktur. Mihrişah Vâlide Sultan ve kethüdâsı Atâullah Efendi'nin vakfı olan kitaplar önce Eyüp Sultan Camii içinde sol taraftaki iki dolapta muhafaza edilmiştir. Zamanla genişleyen kütüphane 1924'te Hüsrev Paşa Kütüphanesi'ne, 1957'de Süleymaniye Kütüphanesi'ne nakledilmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Ayvarsarâyî, *Hadikatü'l cevâmi'*, I, 249-250, 252, 278, 309; İzzet Kumbarcılar, *İstanbul Sebilleri*, İstanbul 1938, s. 46-47; İbrahim Hilmi Tanışık, *İstanbul Çeşmeleri*, İstanbul 1943, I, 222-224; Doğan Kuban, *Türk Barok Mimarisi Hakkında Bir Deneme*, İstanbul 1954, s. 26, 37, 66, 109-110, 121; Oktay Aslanapa, *Osmanlı Devri Mimarisi*, İstanbul 1986, s. 415-418; Tahsin Ömer Tahaoğlu, *İstanbul'da Osmanlı Türbelerinin Tipolojisi* (doktora tezi, 1988), İÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü, s. 286-292; Yıldız Demirez, *Eyüp'te Türbeler*, Ankara 1989, s. 59-62; Arzu İyianlar, *Vâlide Sultanların İmar Faaliyetleri* (yüksek lisans tezi, 1992), İÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü, s. 173-179; Hakkı Önkal, *Osmanlı Hanedan Türbeleri*, Ankara 1992, s. 240-245; a.mlf., "Eyüp Mihrişah ve Şah Sultan Türbelerinin Kitabeleri Işığında Mihrişah Kadın Meşalesi", *Tarihi, Kültürü ve Sanatıyla V. Eyüpsultan Sempozyumu, Tebliğler*, İstanbul 2002, s. 123-125; Mehmet Nermi Haskan, *Eyüp Tarihi*, İstanbul 1993, I, 223-230, 355-371; II, 23, 42, 47-49, 125, 154-155; Kerem Tüzün, *Eyüp Semtinde 18. ve 19. Yüzyıl Osmanlı Devri Anıtsal Mimarisi* (yüksek lisans tezi, 1997), İstanbul Teknik Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü, s. 164-189; Gönül Yılmazkurt, "İstanbul Eyüpsultan'da Mihrişah Vâlide Sultan Türbesi San-

dukalarındaki Puşideler", *Tarihi, Kültürü ve Sanatıyla III. Eyüpsultan Sempozyumu, Tebliğler*, İstanbul 2000, s. 305-313; Tülay Sezgin, *İstanbul'daki Saraylı Hatun Türbeleri* (yüksek lisans tezi, 2003), Mimar Sinan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, s. 131-138; Behçet Ünsal, "İstanbul Türbeleri Üzerine Stil Araştırması", *VD*, sy. 16 (1982), s. 87-88, 105, 119; a.mlf., "Stil Yönünden, Klasik Sonrası, Türk Mimarlığında Sebül Anıtları", *Taç (Türkiye Anıt Çevre Turizm Değerlerini Koruma Vakfı Yayını)*, I/3, İstanbul 1986, s. 22.

SEVGİ PARLAK

MİHŞEM b. UTBE

(bk. EBÜ HUZEYFE).

MİHYÂR ed-DEYLEMÎ

(ميار الديلمي)

Ebü'l-Hüseyn (Ebü'l-Hasen) Mihyâr b. Merzeveyh ed-Deylemî el-Bağdâdî (ö. 428/1037)

Arap şairi ve kâtip.

360 (971) yılı civarında Bağdat'ta doğdu. Fars asıllı ve Deylemlî bir ailenin çocuğudur. Babasından Arapça öğrendi. Şerîf er-Radî'den şiirle ilgili dersler aldı, onun şiirlerini taklit edip nazîreler yazmak suretiyle nazım yeteneğini geliştirdi. Yine Şerîf er-Radî'nin yardımıyla hilâfet divanlarında Farsça mütercimi ve kâtip olarak çalışmaya başladı. Kaynakların belirttiğine göre Şerîf er-Radî'nin irşadiyle 394 (1004) yılında Mecûsîliği bırakarak müslüman oldu ve hocasından itikadî açıdan da etkilenip Şîa'ya intisap etti. Bu itikadî temayül içinde onun Bağdat İmâmîyye Şiirleri'nin merkezi olan Kerh'te ikamet etmesi ve zamanın İmâmîyye reisi Şeyh Müfid'in Kerh'te verdiği derslere devam etmiş olması ihtimalinden söz edilir. Ashaba dil uzatacak derecede aşırı bir Şii olan Mihyâr'ın şiirlerinde buna delil teşkil eden kısımlara rastlanmaktadır (Ali Ali el-Felâlî, s. 74-76). Şiirlerinde Büveyhî Veziri Ebü'l-Abbas Ahmed b. İbrâhim ed-Dabbî'nin irşadiyle İslâm'a girdiğini ifade eden kısımların bulunması onun 394'ten (1004) önce İslâm'a girdiğini göstermektedir. Şerîf er-Radî'nin vefatına kadar (406/1015) onun himayesinde yaşayan şair ondan sonraki hayatını özellikle Büveyhî halife, vezir ve valilerine methiyeler yazarak geçirdi ve Bağdat'ta vefat etti.

Ana dili Farsça olduğu halde Arapça şiir yazımında başarı gösteren Mihyâr'ın cuma günleri Bağdat'taki Mansûr Camii'nde cemaate şiirlerini okuduğu riva-

yet edilir (Hatîb, XIII, 276). Daha sonra kendini tamamıyla şiire vererek üstadı Şerîf er-Radî'nin şiirlerini taklit ettiği gibi zamandan şikâyet, bedevî tarzı gazel ve fahr gibi hocasının işlediği birçok temayı da manzumelerine konu olarak seçmiş, ayrıca itikadî görüşü doğrultusunda başta Hz. Ali, Hasan ve Hüseyin olmak üzere Ehl-i beyt için çok sayıda mersiye, methiye ile ashaba dil uzatan şiirler kaleme almıştır. Büveyhîler zamanında daha da gelişen Şîa şiiri Şerîf er-Radî ve Mihyâr ed-Deylemî ile zirveye ulaşmıştır. Üslûbu akıcı, ifadesi açık, yenilikçi, velûd bir şair olan Mihyâr'ın kasidelerinin çoğu uzundur. Bu sebeple tekrar ve haşiv konumunda birçok kelime ve ifadeye rastlanır. Bazı şiirlerinde ise ritim ve müzikalite niteliği göze çarpar.

Arap şiirinin her türünde ve her konuda şiir yazan Mihyâr'ın bazı nevilerde başarılı olduğu görülür. Hiciv konusunda fazla şiiri yoktur. Hayatlarında methiye yazdığı birçok kimse için ölümlerinde mersiye nazmetmiştir. Hz. Ali, Hz. Hasan, Hz. Hüseyin, Şerîf er-Radî, Büveyhî Veziri Ebü'l-Abbas ed-Dabbî için yazdığı mersiyeleri meşhurdur. Müstakil olarak veya kasideleri içinde yer alan tasvirlerinin güçlü bir idrak, geniş bir hayal ve ince bir zevk ürünü olduğu görülür. Fahriyelerinde soyu, dini, iffeti, nezaket ve sabrı ile övünür.

Methiyelerine nesîble başlama hususunda önceki şairlere uymakla birlikte nesîb bölümünü müstakil bir kaside gibi uzatması Mihyâr'a has bir özelliktir. İnce bir duygu ile yumuşak ve akıcı bir üslûbu yansıtan gazelleri takdir kazanan Mihyâr bu nevi kasidelerinde ırkî ve mezhebî düşüncelerini de ustalıkla işlemiştir. Başarılı bulunduğu ihvânîyyât, itâb ve şikâyet türü şiirlerinde zamandan ve dostların vefasızlığından şikâyet eder.

Mihyâr başta Şerîf er-Radî olmak üzere İmrûülkays b. Hucr, Ömer b. Ebû Rebîa, Ebû Nuvâs, İshak el-Mevsilî ve Ebû Firâs gibi şairlerden etkilenmiştir. Onların şiirlerinden anlam veya lafız itibarıyla alıntılar yapmış, çok defa bunları daha uzun ifadelerle dile getirmiştir. Sibt İbnü't-Teâvizî ve İbn Fazlullah el-Ömerî de Mihyâr'dan etkilenmiş, şiirlerinden alıntılar yapmıştır. Toplam 20.000 kadar beyitten ve 500 kasideden oluşan *Divânü Mihyâr ed-Deylemî* ilk defa İstanbul'da basılmış (1306), daha sonra Ahmed Nesîm (I-IV, Kahire 1344-1350) ve Abdülmutta-lib el-Hillî (Bağdad 1332, 1350) tarafından yayımlanmıştır.